

Midler til at opnaae Livsforsikring, at der den ene Dag efter den anden sødes og stables nye Planer og udklæffes nye Ideer for at opnaae dette Maal. Under saadanne Omstændigheder synes det mig urigtigt, at man, naar man har en vel funderet Anstalt og kan samle Kræfter i en god Bestyrelse deraf, ikke gjør Alt for at imøbekomme de Duffer, der yttre sig. Blandt disse er der da det, at man skulde have Afgang til at erlægge sin Præmie paa en lettere Maade end hidtil. Nu kan Præmien kun erlægges aarlig, men man ønsker at erlægge den halvaarsviis, fjerdingaarsviis, ja, man ønsker det paa mange Maader. Man maa naturligviis begrænse den Imøbekommen, der skal vises, men Noget kunde der utvivlsomt gjøres. Nu siger den høitagtede Minister: Planen forbyder paa en Maade at have fjerdingaarlige eller halvaarlige Indstud, men paa den anden Side lægger den ingen Hindringer derved, thi det staaer Enhver frit for at fordele sine Forsikringer paa saa mange Policer, han vil, hvorved han kan fordele Erbyggelsen af Præmierne af disse Policer, paa hvilke Aarstider han vil. Dette er ganske rigtigt; men jeg kan ikke Andet end undre mig over, at man ikke klart seer, at man derved gjør det besværligere for Vedkommende at forsikre sig, og dette er dog ikke Tanken med saadanne Instituter. Det er tværtimod et saabant Instituts simple og ligefremme Pligt, i den Henseende at arbejde for Publicum, og det gjør ogsaa ethvert andet Selskab; det imøbekommer Publicum paa enhver Maade. Jeg siger derved, at selv om man fastholder, at Planen ikke tillader en Forandring i saa Henseende — hvilket jeg dog ikke kan troe er at forstaae saaledes, at Planen ikke skulde kunne ændres — vilde det da ikke være muligt for vedkommende Bestyrelse at indrette sig paa anden Maade, saaledes f. Ex. at den modtog Indstudene paa en Maade som en Sparekasse, og anvendte dem til at erlægge Præmierne til Forsaldstiden? Jeg skjønner ikke rettere, end at Bestyrelsen, dersom det havde været en privat Forretning, der her dreves, hvor det var Bestyrelsen om at gjøre at vinde det størst mulige Udbytte, vilde paa denne eller paa en anden Maade, som den

maatte kunne finde paa, see at imøbekomme Publicums Duffer.

Der er endnu et andet Punkt med Hensyn til disse Anstalter, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden. Tidligere har der ikke været Agenter for Livrenteanstalten, men vel for Livsforsikringsanstalten, og hvis jeg ikke er feil underrettet, er man nu kommen til det Resultat, at man slet ikke vil vide af Saadanne at sige. Dette er Noget, som for enhver privat Forretningsmand, der driver en lignende Forretning, har noget overordentlig Forbausende ved sig; thi det vil omtrent være at sige, at man helst vil have saa saa Forretninger som muligt. Man maa virkelig ikke troe, at Befolkningen, om der end er Trang hos den til at benytte sig af Livsforsikringen, og om den end ønsker den størst mulige Betryggelse, selv skulde kunne bedømme, hvor Betryggelsen er bedst, eller at den overhovedet skal gjøre sig stor Uleilighed for at erhverve Noget, som den anseer for et Gode, naar det ligger den lige paa Fingrene. Der er ikke en Stad her i Landet, uden at der er Agenter i stor Mængde for fremmede Forsikringsanstalter, og alle disse tage ligefrem Brødet ud af Munden paa den herværende Livsforsikrings- og Livrenteanstalt. Dette er et Forhold, som det er uforsvarligt at lade ligge saaledes hen, og jeg tør forudsige, at der, hvis der ikke i den Henseende skeer nogen Forandring, i den nærmeste Fremtid vil opstaae her i Landet selv, foruden de mange fremmede, saa mange andre Instituter, der ville imøbekomme Befolkningens Duffer i den Henseende, at den garanterede Livrenteanstalt til Slutning vil blive ene og alene for dem, der ere tvungne til at benytte den.

Det sidste Punkt, hvorom jeg skal tillade mig nogle Udtalelser, angaaer den Bevilling af 100,000 Rd. til Anskaffelse af Geværer, som er givet i det foregaaende Rigsraad, og om hvis Anvendelse vi nu have faaet detaillerede Oplysninger af den høitagtede Krigsminister. Denne har med en Tact, som fortjener al mulig Anerkjendelse, og med alt det Hensyn, han skylder sin Forgænger i Ministeriet, søgt at trænge Forhandlingerne om det formelle